

ONE *baby* DADDY

Egy váratlan baba

„Szórakoztató, szívhez szóló és szexi romantikus történet, Meghan Quinn fergeteges humorával.”

– *USA Today*

fine
selection

MEGHAN QUINN

USA TODAY BESTSELLERSZERZŐ

MEGHAN QUINN

ONE
baby
DADDY

Egy váratlan baba

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2026

1. fejezet

HAYDEN

– **M**egbánta, hogy verekedésbe keveredett Marcus Millerrel?
– Nem.

Folyamatosan villannak a fényképezőgépek vakui, a kattogó hanghoz már hozzászoktam.

Utálom ezt a hangot.

Iszom a vizemből.

Körbenézek a teremben.

Fényképezőgépeket szegeznek rám, fentről színpadi világítás vakít el, csak a sapkám ellenzője véd a fénytől. Megigazítom a fejemen, lehajtom a széleit, miközben a riporterek keze a magasba lendül, hogy újabb kérdésekkel bombázzanak meg.

Tudom, mit akarnak bizonyítani, mire akarnak kilyukadni, de nem fogom vállalni a felelősséget.

– Szóval nem gondolja, hogy a verekedés miatt nem jutottak tovább a rájátszásba?

Hát persze hogy ezt kérdezi.

Bob, azt hiszem, így hívják.

Egy köcsög. A küldetésének tekinti, hogy minden sztorit valami teljesen kitalált történetté alakítson, csak hogy többen olvassák az oldalát. Sosem fogom megérteni, a Brawlers miért engedi be még mindig a médiaszobába.

– A lövések miatt nem jutottunk tovább, amiket O'Reilly kivédett. Rohadt jól játszott, és ellehetetlenítette a támadóinkat.

– De a meccs utolsó öt percéig döntetlen volt az állás, egészen addig, amíg a büntetőpádra nem küldték, és így eggyel kevesebb játékoskal kellett továbbjátszania a csapatának. Nem gondolja, hogy ennek köze lehet a vereséghez?

Visszateszem a vizespalackom kupakját, és megköszörülöm a torkomat. Összecsípem a mikrofont az ujjammal, előrehajlok, és egyenesen a sárga fogú riporterre meredek, aki barna öltönyben virít, és golyófeje van.

– Mondd csak, Bob, ha valaki odamenne hozzád, és a hokiütőjével a lábszáradra csapna, előrehajolnál, és kérnél még? Vagy megtorolnád? – Válaszra nyitja a száját, de belefojtom a szót. – Ahogy nézlek – végigmérem tetőtől talpig –, *te* előrehajoltál volna, de én nem így kezelem a dolgokat. Miller megérdemelte, hogy a jégre kerüljön, és nem fogok elnézést kérni a tetteim miatt. – Megragadom az asztal szélét, körbenézek, készen a távozásra. – Hacsak konkrétan a mérkőzéssel kapcsolatban nincs több kérdés, én végeztem itt mára.

Záporoznak a kérdések, de nem figyelek oda, kikapcsolok, és a vizemet megragadva felkelek az asztaltól.

Az ellenzőmet fogva lelépek a pódiumról, és elindulok kifelé a médiaszobából, a sajtósommal szorosán a nyomomban.

– Jobban is kezelhetted volna – mondja mellettem loholva, hogy tartani tudja a lépést.

– Hát, éppen most veszítettük el az esélyünket, hogy játékba szállhassunk a kupáért, szóval nézd el nekem, hogy rohadtul fel vagyok cseszve.

– Steinman nem lesz boldog a megjegyzésedtől.

Greg Steinman a Philadelphia Brawlers tulajdonosa, és halálbiztos, hogy a kontrollmániás tökfaj nem lesz boldog a megjegyzésem miatt, de majd kezeli az utóhatásokat. Minden jogom megvan rá, hogy dühös legyek. Válaszoltam a kérdésekre, eljátszottam a szerepem

a médiajátékban, de nem viselem jól, ha engem okolnak a vereségért. Sok tényező van, ami közrejátszott abban, hogy kiestünk a bajnokságból. Csapatban játszunk. A fenébe is, mindenki hozzáteszi a magáét a meccs különböző részeihez!

Megbántam-e, hogy eltörtem Marcus Miller állkapcsát egyetlen kemény ütessel az arcába? Rohadtul nem! Az a seggfej az egész szezonban a seggemben volt, és sunyin oda-odavágott az ütőjével. Ez volt az egyetlen eset, hogy elvesztettem a nyugalمامat, ami ritkán történik meg velem. Sok kell hozzá, hogy ledobjam a kesztyűt, és a jégen nekiálljak bunyózni.

Most lehet, hogy a Renegades indul a bajnoki címért, de Marcus nem lesz velük, az holtbiztos! Erről gondoskodtam, amikor az öklöm újra és újra összetalálkozott az arcával.

Ökölbe szorítom a kezemet, fájdalom járja át a megzúzódot és bedagadt ujjperceimet.

– Majd én elintézem Steinmant – fújok egyet.

Befordulok az öltözők felé. Odabent csend van, a csapattársaim vagy némán pakolnak, vagy az edző beszéde után leléptek.

Jövőre keményebben edzünk. Keményebben tanulunk. Miénk lesz a kupa!

Ez ugyanaz a kibaszott szöveg, amit minden hokiszezon után meghallgatunk. Lehet, hogy újonc vagyok az NHL-ben, de már volt szerencsém épp elég év végi beszédhez, és ez sem volt kivétel. Azt gondoltam, hogy megnyerjük a bajnokságot az újonc évemben? Nem. De a rohadt életbe, az aztán fantasztikus lett volna!

– Akkor találkozunk? – kérdezi James, aki olyan összeszedettnek néz ki, hogy felidegesít vele. Egy kósza hajtincs, egy be nem gombolt gomb, egy pici jele annak, hogy a vereségünk mennyire sajnálatos, kurvára vizsgáztató lenne.

– Úgy nézek ki, mint aki most találkozni akar veled? – Bevágom a vizespalackot a szekrényembe, áttúrom a cuccaimat, majd előveszem a pénztárcámat és a kulcsaimat az értékmegőrzőből. A telefonom már

a zsebemben van, és az öltöny, amit viselnem kellene, a ruhafogason lóg. Leszarom, pólóban és melegítőnadrágban fogok kísétálni innen.

– Nem látod, hogy ez nem a megfelelő alkalom?

– Akkor mikor lesz megfelelő az alkalom?

Lehajtom a fejemet, és megmarkolom a tarkómat.

– Amikor készen állok! – felelem.

Nem érti? Az utolsó dolog, amiről most beszélgetni szeretnék, azok a szponzori szerződések és a pozitív hírverés a szezon után. Rohadtul hagyhatná, hogy egy napig gyászoljam a vereségünket. Mivel sportolókkal dolgozik, tudhatná, hogy nehezen lépünk túl a vereségen, különösen, ha az a vereség a szezon végét is jelenti.

Megmozdul mögöttem, a cipőjét beletörli az öltöző szőnyegébe.

– Akkor holnap felhívlak – mondja.

Keresztüldobok a szobán egy majdnem teljesen üres ragasztószalagot, megpördülök, és az öltönyt az ujjamon lógatva a hátamra vetem.

– Ne fáradj! Elutazok Binghamtonba pár hétre, hogy kitisztuljon a fejem. Majd felhívlak!

– Hayden! – lép oda mellém, miközben átvágok a parkolón. – Van néhány fontos dolog, amit meg kell beszélünk, és vannak üzleti tárgyalások, amiken részt kell vened.

Ignorálok, és továbbmegyek.

– Mi a helyzet az energiatal-megállapodással? Már be van tervezve a promóciós fotózás.

– Ott leszek, csak küldd el a részleteket.

– Szerintem tényleg meg kellene ezt beszélünk.

Megállok. James arcától pár centire van az arcom, amihez be kell hajlítanom a térdemet, mert alacsonyabb nálam. A hangom fenyegető, az állkapcsom feszes minden kiejtett szótagnál:

– Ha meg akarod tartani az állásodat, azt ajánlom, hogy rohadtul hagyj most békén! Kurvára adj egy kis teret, ember!

James meglepődve visszavesz. Remélhetőleg nagyon is tisztában van vele, hogy mekkora kárt tudok okozni a megszokott derűs és társaságkedvelő természetem ellenére.

Rohadtul szórakoztató pasi vagyok, laza, de ha a sportról van szó, a munkámról, azt nagyon komolyan veszem, és a legjobbat várom magamtól. Szóval ha kikapok, akkor időre van szükségem.

Megadva magát a kérésemnek, James eloldalog, hagyja, hogy egyedül sétáljak el a fekete Porsche Cayenne-emhez. Ez a három autó közül az egyik, ami még a parkolóban áll.

Kinyitom az autót, és bedobom hátra az öltönyt.

Minden mozdulat olyan... gépiesnek tűnik.

Beülök a kormány mögé, és nagyot sóhajtva a homlokomat a hideg bőrnek szorítom.

Vége a szezonnak.

– A kurva életbe! – suttogom, és megnyomom az indítógombot, amitől az autó életre kel.

A szélvédő csillog a dértől, a bőrülések fagyosak, és mivel csak egy pólót viselek, az egész testem megfeszül, fájdalmat okoz a hőmérséklet. Tudom, hogy le kellett volna zuhanyoznom. Tudom, hogy ki kellett volna dolgoznom magamból a tejsavat, ami most az izmimat mardossa. Tudom, hogy mit kellene tennem profi sportolóként.

De örülök a hidegnek.

A philadelphiai tavasz nem szép, és nem kegyelmez senkinek. Jeges és barátságtalan, ami tökéletes, mert pontosan így érzem most magamat.

Hagyom, hogy az autó pár percig melegedjen, addig kiveszem a telefont a zsebemből, és hosszan sóhajtok.

Egy meccs után az üzeneteket vagy jó buli elolvasni, vagy rohadatul borzalmas. A mai üzenetek a kínzás kategóriájába fognak tartozni, különösen, amikor elérek apám üzenetéhez. Tudom, hogy már vár rám, és meg tudom mondani, mi áll benne, még mielőtt elolvasnám.

Hívj fel!

Két egyszerű szó, ami akkora súlyt tud hordozni, hogy rettegek apámtól kapni őket. Habár már felnőtt vagyok – pontosabban huszonhárom éves, ami hokiévekben már veteránnak számít –, de még mindig félek apám haragjától, a szónoklattól, amit meghallgathatok, ha verekedésbe keveredek.

Nem erre tanítottalak!

Az igazi férfi nem verekszik a jégen, a lábmunkájával bizonyítja az igazát.

Szereted elszomorítani anyádat?

Minden alkalommal ugyanazt ismétli, és habár hálás vagyok apámnak azért az időért, amit beletett, hogy elérjek oda, ahol most vagyok, nem állok készen egy kiselőadásra.

Miután bekapcsolom a telefonomat, megnyomom a kis zöld gombot, ami az üzeneteket jelzi.

Tíz üzenet. *Té jó ég!*

Átpörgetem őket, és látom, hogy néhány Caldertől jött, a legjobb barátomtól. Azt kéri, hogy hívjam fel, ha végeztem a sajtóval. Néhányat Racer barátom küldött, hogy gratuláljon a kemény jobbhoroghoz – ezen felnevetek –, egy a sajtósomtól – szemforgatás –, néhány anyámtól, és a rettegett üzenet apámtól.

Apám üzenetével majd akkor foglalkozom, amikor nagyobb rend lesz a fejemben, helyette inkább felhívom Caldert.

– Hol vagy? – szól bele a telefonba.

– Az autómban, a játékosoknak fenntartott parkolóban.

A kocsim kezd felmelegedni.

– Rachel süttött kenyérpudingot, nekem meg van pár behűtött söröm. Gyere át!

Bekapcsolom a biztonsági övet.

– A kenyérpudingban van mazsola?

– Nincs.

– Húsz perc, és ott vagyok.

A kulcsaim megcsörrennek a márványpulton, amikor leülök Calderék házának konyhaszigeténél. Ő az egyik hátvédünk, és tudja, hogyan kell duzzogni: bizalmas körben, sörrrel és édességgel.

Amikor csatlakoztam a Brawlershez, Calder a szárnya alá vett, és a szezon során hihetetlenül közel kerültünk egymáshoz. Egymásra támaszkodunk jobban, rosszban. Ez most a rossz.

– Láttam az interjút. – Calder odanyújt egy sört, és felnevet. – Steinman szét fogja rúgni a seggedet!

– Mondj valami olyat, ami nem tudok.

Ismét nevet.

– De a srácok istenítének, amiért végre kiosztottad azt a vérszívót. Hajoljon előre... – Calder mosolyogva szürcsöli a sörét. – Ember, az hatalmas volt!

Iszom egy jó nagy korty sört, és érzem, hogy az ajkam mosolyra húzódik.

– Nem sajnálom, hogy ezt mondtam.

– Nyilvánvalóan.

Rachel sétál be a konyhába egy kötényben. Háziasan néz ki, és nagyon otthonosan érzi magát. Calder egy hónapja találkozott Rachellel egy ázsiai fánkozóban... a mosdó előtt. Romantikus, mi? A legjobb rész, hogy Calder be volt öltözve a kislánya, Shea kérésére tündérnek, szóval fel volt díszítve szárnyakkal és tiarával, úgy nézett ki, mint egy igazi hölgy férfibőrben. És Rachel valamilyen oknál fogva nem tudott nemet mondani neki, amikor elkérte a telefonszámát.

Ezt nevezem ám tehetségnek!

Azóta együtt vannak, és meg kell mondjam, odavagyok Rachelért. Tökéletes Caldernak, még Shea életében is felvette a női figura szerepét. Tisztán látszik, hogy Rachel szereti azt a kislányt.

– Készen álltok a kenyérpudingra, vagy még időre van szükségetek, hogy a férfias sörötöket iszogassátok?

Calder leül mellém.

– Kenyérpuding.

Egyetértően bólintok.

– Kenyérpuding!

– Azonnal hozom!

Körbejár a konyhában, tányérokat és kanalakat vesz elő a szekrényből, majd kimer három púpos adag banános kenyérpudingot. A tetejére egy kis olvasztott karamellát csepegtet, és tesz mellé egy gombóc vaníliafagyit is.

Isten áldja ezt a nőt!

– Tessék, fiúk! Duzzogjatok csak!

– Köszí, édesem!

– Igen, köszí, édesem! – utánzom Caldert, aki figyelmeztetésként territóriálisan bámul rám, aztán nekiesik a desszertnek.

Én is így teszek, egyszerre eszem a fagyit, a karamellát és a kenyérpudingot.

A mennyországba csöppentem.

– Ez ünneplős desszertnek indult? – kérdezem tele szájjal.

– Gondoltam, mindkettőnek megteszi, de a gratulációs lufikat, amiket szereztem, inkább kidurrantottam. Gondoltam, nem lenne helyénvaló gratulálnom a vereséghez.

– Ezt értékelem – mondja Calder.

Csendben ülünk, élvezzük a desszertet, nincs szükség rá, hogy beszéljünk a jégen történekről. Nem kell megdumálni. Ami megtörtént, megtörtént, nem lehet visszacsinálni.

Amikor végzek a desszerttel, odaviszem a tányéromat a mosogatóhoz, kiöblítem, és a mosogatógépbe állítom.

– Nagyon finom volt, Rachel, köszönöm!

– A hármasért bármit! – kacsint rám.

Viccelődve így hívjuk magunkat, habár Calder nem értékeli a becenevet, mivel Rachel és én olyan jól kijövünk, hogy többet viccelődünk Calderrel, mint szeretné.

Calder összefogja az üres tányérját Rachelével, ad egy gyengéd csókot a halántékára, aztán nekem adja a tányérokat, hogy intézzem el őket. Nehéz nem hármasnak lenni, amikor úgy nézünk ki, mint egy kibaszott öreg házaspár. Egy furcsa, édeshármas házaspár.

Calder hátulról átöleli Rachelt, és azt kérdezi tőlem:

– Mihez fogsz most kezdeni? Tartasz egy kis szünetet?

Nekidőlök a konyhapultnak, és megszorítom a márványlap szélét.

– Igen. A szüleim biztosan azt akarják majd, hogy pár hetet náluk töltsék.

– Hol élnek? – kérdezi Rachel.

– Scrantonban. – Végighúzom a kezemet az arcomon, és nagyot sóhajtok. – De nem vagyok benne biztos, hogy el akarok menni hozzájuk. Ismerem az apámat, fel akarja majd eleveníteni a meccs minden egyes részletét, amíg már elkékül a fejem. De ha itt maradok Philly-ben... – rázom meg a fejemet. – Nem akarok visszavonulni a lakásomba, mert attól félek, hogy Brawlers-rajongókba futhatok.

– Azok kegyetlenek!

És ez rohadtul igaz. Még annál is rosszabbak. Arról híresek, hogy egy vereség miatt kocsikat fordítanak fejre, szóval csak elképzelni tudom, mit kap ma a város tőlük.

– Akkor egy kis nyaralás? – kérdezi Rachel. – Úgy hallottam, Európa gyönyörű nyáron.

Nevetek.

– Igen, bárcsak! Akármennyire is szeretném elhagyni az országot, van néhány kötelezettségem, ami miatt Philly és New York City közelében kell maradnom. – Ellököm magam a pulttól, és felmarkolom a kulcsaimat. – Talán meglátogatom a szülővárosomat, és ott töltek pár hetet.

– Binghamton, ugye? – kérdezi Calder.

– Igen – bólintok. – A barátom, Racer ott él. Lehet, hogy jót tene egy kicsit dumálgatni. Köszí a desszertet és a fél sört! Most már megyek.

– Biztos?

– Igen, később beszélünk!

Mikor már mennék, Rachel utánam kiált:

– Ha ez számít valamit, Miller sokkal nagyobb verést érdemelt volna, mint az a seggbe rúgás, amit tőled kaptok.

Mosolyogva csukom be az ajtót. Rachel jó ember. Marcus valóban többet érdemelt volna. Mekkora pöcs!

Benyúlva a zsebembe végigfutok a telefonomban tárolt névjegyek között, és megnyomom a hívás gombot.

Beugrok a kocsimba, elindítom, és hallgatom, ahogy a bluetooth keresztül kicsöng a telefon.

– Haver! – veszi fel a telefont Racer. – Keményen elláttad a szarházi bajját!

Kigurulok az útra a lakásom felé.

– Hogy vagy, ember?

– Félig részegen, miután megnéztem a meccset, kicsit begerjedve a jobbhorgodtól, és azon gondolkodom, miért hívsz, amikor apádnak biztosan habzik a szája, hogy átbeszélje a meccs minden részletét jó három óra alatt.

Racer az egyike azon keveseknek, akik nagyon jól ismerik a családomat. Ez történik, ha valakivel együtt nőttek fel: megismeritek a másik életének minden apró részletét.

– Még nem hívtam fel. Kicsit még várok azzal a hívással.

– Okos húzás.

Kissé kellemetlenül érezve magamat, megkérdem:

– Szóval mit szólnál, ha felmennék Bingbe egy pár hétre?

Gondolkodás nélkül visszakérdez:

– Túlságosan félsz hazamenni?

Nevetek.

– Nem félek, inkább csak nincs kedvem.

– Igen, én is elkerülném azt a kioktatást, amíg csak lehet.

– Ne is mondd!

– Azt akarod kérdezni, hogy megszállhatsz-e nálam? Mert éppen üldözők egy csajt, és nem akarom, hogy az izmos sportolótestteddel és a sármos külsőddel elhappold előlem. Ami azt illeti, ártalmas lenne, ha nálam lagnál.

Racer akkora hülye.

– Meg akartam kérdezni Mr. Lockwoodot, hogy pár hétig lakhatnék-e nála. Korábban már felajánlotta.

– Te köcsög, persze hogy felajánlja neked a házát! Hadd tippeljek: csak hagysz a házban néhány aláírt hokiütőt, és már kvittek is vagytok, mi?

Valahogy úgy.

Mr. Lockwood mindkettőnket tanított a középiskolában. Egy dombon lakik egy kis házban, ahonnan le lehet nézni a környékre. Már nyugdíjba ment, és a nyarakat az Adirondack-hegységben tölti, a házikót pedig hagyja, hogy a barátai vagy a volt tanulói használják.

– Ha hagyok a fickónak egy aláírt mezt, az csak rá és rám tartozik.

– Mekkora baromság! – fúj egyet. – Szóval akkor ellátogatsz Bingbe, mi? – kérdezi.

– Azt hiszem, szükségem van rá.

– Akkor hadd dobjak össze neked egy „üdv itthon” bulit. De te fizetsz érte!

A szememet forгатom. Persze hogy én, te kis pénzbaszó olcsójános!

2. fejezet

HAYDEN

C*sing-csing!* – Ideje volt, hogy felhívj végre!

Miután berendezkedtem Mr. Lockwood házában, elrendeztem a ruháimat, kipakoltam a Price Chopperben vett ételeket, és kinyitottam egy nélkülözhetetlen doboz sört, végül rászántam magam, hogy felhívjam az apámat.

– Bocs, apu, hogy megvárattalak. Egy kis időre volt szükségem, hogy lenyugodjak.

– Megértem, kölyök. Szóval mi is történt a jégen?

Kölyök. Huszonhárom éves vagyok, egy éve már a profik között játszom, és az apám még mindig kölyöknek hív. Azonban furcsamód megnyugtat, hogy még így becéz.

– Apa, ez nagyon gyerekesnek fog hangzani, de... folyamatosan ütögetett.

Felnevet.

– Igen, egyértelmű volt, hogy Miller sunyi módon oda-oda vágott, de ez még nem jelenti azt, hogy el szabad vesztened a fejedet. Nem ezt tanítottam neked.

És valóban nem.

A jégen az ügyességeddel mutasd meg, ki vagy, ne az öklöddel. Ez már a legelején belém ivódott, amikor órákat töltöttem apámmal a

kocsibehajtón, aki párnákba csomagolva játszotta nekem a kapust. Óriásnak hatott abban a kapuban, nagyon nehéz volt bejuttatni a hálóba bármit is mellette. De ő akkor is próbára tett, ösztönzött, biztatott engem. Olyan emlékek ezek, amiket a mai napig a szívemben hordozok.

– Tudom, apa – sóhajtok, és hátradőlök Mr. Lockwood barna bőrkárpékán. – Sajnálom.

Furcsa érzés bocsánatot kérni, de tudom, hogy csalódást okoztam neki. Nem azért, mert elvesztettük a meccset, így kiestünk a rájátszásból, hanem mert szégyent hoztam rá.

– Nem számít, mennyire felidegesít valaki, emlékezz rá, hogy honnan jöttél! Mi a problémáinkat nem az öklünkkel oldjuk meg. Tudom, hogy vannak olyan szurkolók, akik a verekedések miatt mennek ki a meccsre, hogy kemény összecsapásokat lássanak, de a jégkorong több ennél. Sokkal inkább szól a lábmunkáról, a korongkezelésről, a kommunikációról a csapattársaiddal. Arról, hogy észrevedd azokat a centimétereket, amiket mások nem. Ettől lesz valaki jó játékos, ezt ne felejtsd el!

– Nem fogom! – Nem számít, hány éves vagyok, ezek a kiselőadások mindig az életem részei maradnak. – És hogy van anyu?

Halk kuncogás hallatszik a vonal túloldaláról.

– Vége a meccs kibeszélésének?

– Még friss a seb.

– Értem. – Hallani a hangján, hogy mosolyog. Mindenki tudja, hogy az apám volt az, aki kordában tartott, aki arra ösztönzött, hogy a lehető legjobb énem legyek, de amikor arról volt szó, sosem erőltetett semmit túl, és ezért van az, hogy most is leállítja magát. Tudja, hogy kellőképpen büntetem magamat, nem kell, hogy még ő is rátegyen egy lapáttal. – Anyád jól van. Kicsit zavarja, hogy verekedésbe keveredtél, de tudod, milyen, majd túlteszi rajta magát. Habár meg kell mondanom, kicsit megdöbönt, hogy mekkora ereje van a jobbhorgodnak.

– Az a profi sportolói edzésnek köszönhető. Nem tett úgy, mint ha elájulna, ugye?

Apám újra felnevet.

– Nem, de cöccögött. Később rajtakaptam, hogy visszajátszásokat néz, és ő is ökölbe szorítja a kezét.

– Igazán? Ő is be akart húzni Millernek?

– Úgy tűnik. Hallanod kellett volna a meccs alatt! Hangosabban üvöltött, mint én. Egy ponton még a díszpárnáját is keresztülhajtotta a szobán.

– Már látom, honnan örököltem a temperamentumomat. Nyugodtak, hidegvérűek, összeszedettek vagyunk, míg valaki túl messzire nem megy...

– És egy szempillantás alatt robbantok.

Felnevetek.

– Igen, ezt határozottan anyától örököltem.

– Az a legjobb, amikor a konyhában főzőcskézik, és kifelejt egy hozzávalót, vagy valami nem úgy sül el, ahogy ő akarta. Na, azt mindig a serpenyő bánja; és ebből mindig tudom, hogy halálra kell discsérjem az ételt, és úgy kell csináljak, mintha még sosem főzött volna finomabbat.

– Okos! Emlékszem a serpenyő csörömpölésének hangjára a konyhapulton. Ilyenkor mindig a szobámban maradtam, és meghúztam magam, amíg anya nem szólt, hogy menjek vacsorázni.

– Tudod, hogy hallak, ugye? – szól közbe anyám.

Tudhattam volna, hogy ki vagyok hangosítva.

– Szia, anyu!

– Édesem, mit beszéltünk a verekedésről?

Jézusom!

Megdörzsölöm a szememet.

– Apa már megtartotta a kiselőadást. Hidd el, felfogtam, hogy nem örültök.

– Csak nem így neveltünk, ennyi az egész. – Kis szünetet tart. – De az a Miller gyerek szerintem is megérdemelt egy jó nagy ütést a szemére.

– Marion... – figyelmezteti apám.

Anyám fúj egyet, aztán megkérdezi:

– És most hazajössz? Mik a terveid?

Nem fognak örülni, hogy Binghamtonban vagyok, és nem őket látogatom meg, de a hosszú szezon és a durva vereség után úgy érzem, itt van a helyem. Egypár hétre magam mögött kell hagynom a valóságot. Remélem, hogy megértik.

– Ööö, most még nem. Ami azt illeti, Binghamtonban vagyok. Mr. Lockwood házában szálltam meg.

– Ó.

Csend honol a vonal másik végén.

Basszus!

– Semmi bajom veletek, hamarosan meglátogatlak titeket. Tudjátok, csak egy kis térre volt szükségem.

Még mindig csend.

Ez történik, ha közel álltok egymáshoz a szüleiddel. Arra számítanak, hogy hazautazol egy hosszú szezon után vagy a tavaszi szünetben, és amikor nem... ember, akkor aztán megpróbálnak ám büntudatot ébreszteni benned! És én tudom, hogy most ez vár rám.

– Felnőtt férfi vagyok ám. – Ráharapok az alsó ajkamra. A francba, ez aztán bénán hangzik. – Friss levegőre volt szükségem... – Ez inkább volt kérdés, mint kijelentés.

– William, szerintem Hayden csak hancúrozni akar, és azt a házukban nem tud.

Nos, ez is igaz, de nem emiatt nem megyek haza.

– Anya, nem erről van szó. Ha valakivel hancúrozni szeretnék a házatokban, akkor csak fizetnék nektek egy ebédet valahol.

– Hayden Robert! – Felnevetek. A háttérben apám is halkán kuncog. – Komolyan, hogy ti férfiak milyenek vagytok! Inkább megyek, és befejezem a marharagut. Édesem, azért legyen időd a szüleidre is!

– Úgy lesz, anyu. Szeretlek!

– Én is szeretlek, kicsim!

– Én is elköszönök. Éppen egy széken dolgozom, és most nagyon a kezemben van a faragás.

Mindkét szülőm nyugdíjas, és nagyon meg vannak elégedve az életükkel. Anyám szórakozása az, hogy időnként töméntelen mennyiségű ételt főz, és meghívja a szomszédokat vacsorázni. Az apám pedig sok időt tölt a garázsban, ahol kézzel készített hintaszékeket gyárt. Egytől egyig kifogástalan darabok. Egy scrantoni üzletben árulja őket, és van is rá kereslet. Imádja csinálni, és formában tartja.

– Jól hangzik. Szólok, ha már tudom, mikor megyek felétek.

– Ne legyen túl sokára! Az anyád mindennap engem fog nyugtatni, amíg haza nem jössz.

– És azt egyikünk sem akarja, ugye?

– De nem ám! Hacsak nem akarod, hogy mindennap felhívjalak.

A plafonra emelem a tekintetemet, és megrázom a fejemet.

– Nem, azt egyáltalán nem akarom. Legyen szép napod, később beszélünk!

– Szeretlek, Hayden!

– Szeretlek, apa!

Leteszem, és egypár másodpercig csak a telefonomat bámulom, majd nagyot sóhajtok. Ez könnyebben ment, mint gondoltam. Valószínűleg azért, mert apám tudta, hogy már így is zaklatott vagyok, nincs rá szükség, hogy részletesen átbeszéljük a meccset. Hálás vagyok neki ezért.

Belépek az üzeneteim közé, és rámegyek arra, amit Racer utoljára írt.

Racer: Nálam, hétkor, hozz sört... és egy kis Little Debbie kekszet!

A szememet forgatom. Olyan rohadtul édesszájú! Mióta ismerem, Racer megszállottja a Little Debbie kekszeknek, és mióta felnőtt, csak rosszabb a helyzet. Talán mert nincs senki, aki leállítaná, mielőtt túladagolja magát vele. *Vagy mert valójában még nem nőtt fel...*

Mennyi az idő?

Hat óra. Basszus, jobb lesz, ha csipkedem magam, különösen, hogy még Little Debbie kekszet is kell szereznem Racernek.

– Csendet kérek! Csendet! – Racer egy piknikasztalon állva próbálja csendre bírni a tűz körül összegyűlt társaságot a kertben. – Megérkezett közénk a jég hercege, a férfi, akinek gyilkos jobbhorga van, az egyetlen és utánozhatatlan Hayden Holmes!

A vezetékneveimet kicsit hosszabban ejti, mint szükséges volna, és tapsol is mellé.

– Gyere le onnan, te barom! – mondom Racernek, aki időközben leugrott a földre, és szorosán átölelt, majd nyomott egy hatalmas csókot az arcomra.

– Istenem, de hiányoztál! – ragadja meg a fejemet, és mélyen a szemembe néz.

A szemei fátyolosak. Valaki már be van rúgva...

Csak hogy világos legyen, Racernek egyáltalán nem esik nehezére hülyét csinálni magából, ahogy azt valószínűleg már észrevetted.

– Én is örülök, hogy látlak, haver! – felelem, és eltolom magamtól, hogy legyen egy kis saját terem.

Felemelem a kezemben tartott zacskót, és odaadom Racernek az édességét. Gyakorlatilag megbassza a szemével, majd egy nagy rántással feltépi a zacskó száját, mire a kekszesdobozok a földre hullnak.

Az egyik dobozt a feje fölé tartja, mintha a kölyök Simba lenne a trónszírtén, majd felkiált:

– Star Crunch!

Két másik srác is éljenezni kezd, miközben egy csaj, akivel még sosem találkoztam, a szemét forgatja.

– Hé, hol van mindenki? – kérdezem, mivel senkit sem ismerek a társaságból.

– Ezt meg hogyan érted? – Racer feltépi a dobozt, és a hűvös éjszakan végigsuhan az a jellegzetes hang, ami a zacskó felbontásával jár.

– Meghívtam a barátaimat. Azt hitted, mást is meg fogok hívni? Te vagy a középiskolából az egyetlen, akivel tartom a kapcsolatot.

Hát persze.

Nem mintha én beszélnék bárki mással Raceren kívül, de azért jó lett volna, ha legalább még egy embert ismerek. Szeretek barátkozni, de előfordul, hogy nincs kedvem a megismerkedős bájcsevejekhez. Van, hogy csak Holmes akarok lenni, a nyurga srác, aki szereti a jégkorongot.

Racer megragadja a vállamat, és teletömi a száját.

– Gyere, bemutatlak a többieknek! – motyogja. – Hayden, ő itt Tucker és a menyasszonya, Emma. Szeretnek smárolni, szóval készülj fel. Az a nagydarab srác ott, állandó fintorral az arcán, Aaron, de mi csak Picinek hívjuk, és van még itt valahol egy csinos kis barna hajú lány, de most nem látom...

– A mosdóba ment – mondja Emma, és a kezét Tucker combjára teszi.

Szorosan összebújnak. Egyértelmű, hogy szerelmesek.

– Kösz. A barna a fürdőben van – ismétli meg Racer, és harap még egyet a Star Crunch kekszéből.

Kissé kényelmetlenül érzem magamat, így csak viccesen intek egyet a többieknek.

– Örvendek a szerencsének! – Majd Racerhez fordulok: – Megyek, beteszem a hűtőbe a sört. Kell valami?

– Most, hogy ezek nálam vannak, már megvan mindenem – öleli meg a Little Debbie kekszet.

Van, ami sosem változik.

Jól hátba veregetem, és elindulok be a házba.

Csukott szemmel is eligazodnék Racer házában, annyiszor jártam már itt. Fiatalabb koromban a holt szezonban hétvégenként sokszor segítettem Racernek és az apjának egy-egy kisebb projektben a ház körül. Többnyire apám is elkísért, szeretett részt venni bármilyen bar-kácsolásban. A rönkház pont ugyanúgy néz ki, még Racer apjának halála után is. Baszki, az de szar nap volt!

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!

MOST kiadói KEDVEZMÉNNYEL is a Tiéd lehet!
[Megrendelem most a kiadónál!](#)

Sőt!

A kiadó **KönyvSárkány Klubjának** tagjaként
ELŐFIZETŐI ÁRON csaphatsz le rá!
[Megrendelem most a KönyvSárkányon!](#)

**Köszönjük, hogy megrendeléseddel
még több jó könyv megjelenését támogatod!**

Amikor belépek a hátsó ajtón, fa és bőr ismerős illata üdvözl. Ez a második otthonom.

De valami hiányzik...

– Hol vannak a bútorok? – suttogom, miközben végigfuttatom a szememet a helyiségen.

Minden otthonosság eltűnt a helyből. Nem mintha Racer apja nagy hangsúlyt fektetett volna a dekorációra, de azért több bútor volt a házban egy fotelnél és egy étkezőasztalnál.

A konyha nem messze helyezkedik el a hátsó ajtótól. Odalépek a hűtőhöz, beteszem a söröket, miután egyet kivettem magamnak, aztán megfordulok, és ismét körbenézek. Miért tűnt el innen minden?

A legnagyobb természetességgel átsétálok a konyhán egy beépített szekrényhez a folyosó közelében. Halmokban állnak a fel nem bontott borítékok. Visszapillantok a hátsó ajtóra, majd a kezembe veszek egy borítékot.

Fizetési felszólítás.

Ez áll a borítékon nagy, piros pecséttel.

Mind fizetési felszólítás.

Mi a franc?

– Te meg ki a fene vagy?

Meglepődve leejtem a földre a borítékot, és még egy kis sört is kiborítok a keményfából készült padlóra.

– A francba!

Felszedem a csekket, visszateszem a polcra, és leguggolok, hogy a kezemmel feltöröljem az apró sörcseppet.

– Nem fog sikerülni, hacsak nem Vileda kendő a kezed.

A finom női hang visszahangzik az üres helyiségben.

Odapillantok, és lábujjközes papucsba bújtatott, rózsaszínre festett lábkörmök, valamint egy pár hosszú, vékony, farmer rövidnadrágos láb köszönt. Ahogy feljebb emelem a tekintetemet, magamban szívom a szűk, piros póló látványát, ami látni hagyja a lány hasának néhány centiméterét.